

міжнародної академічної мобільності в контексті Болонського процесу, як зазначають автори аналітичної записки [3], реальне лише за умови створення продуктивної системи національної академічної мобільності, її нормативно-правової бази, організаційно-економічного механізму, визначення джерел фінансування та готовності до партнерства суб'єктів процесу академічних обмінів.

Література. 1. *Мирончук Н. М.* Болонський процес і вища освіта України: [навч.-метод. посібн.] / Н.М. Мирончук, М. В. Левківський. – Житомир, 2010. – 152 с. 2. *Триндюк В. А.* Формування готовності до академічної мобільності у студентів вищого технічного навчального закладу: дис. д-ра пед. наук : 13.00.04 / Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки, 2017. – 273 с. 3. Вища освіта України [електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mon.gov.ua/ua/activity/education/58/>.

Панфілов Ю. І., Шаполова В. В., Шаповалова А. О.
м. Харків, Україна

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА У СФЕРІ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

У наш час дуже популярним є міжнародне співробітництво у сфері вищої освіти, ключовою метою якого виступає покращення якості освіти та зміцнення освітнього, науково-технічного потенціалу країни. Сьогодні високорозвинені держави світу переконливо демонструють, наскільки важливою є система вищої освіти для здійснення інноваційного розвитку країн.

Міжнародний характер сучасної освіти проявляється, в основному, в тенденції міжнародного «поділу праці» у сфері професійної освіти, підвищенні академічної мобільності студентів, у відкритті нових

перспектив співпраці вітчизняних вищих навчальних закладів із зарубіжними вишами, в обміні викладачами і студентами тощо.

Проблеми розвитку міжнародних зв'язків українських закладів вищої освіти, процеси інтеграції нашої системи освіти в міжнародний освітній простір зазначені в нормативно-правових документах, наприклад, перш за все, в Національній доктрині розвитку освіти, яка дає чіткі орієнтири національної політики країни у сфері освіти, Законі України «Про вищу освіту», Національній стратегії розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки тощо [1].

Міжнародне співробітництво є значним механізмом вдосконалення глобальної системи вищої освіти. Воно орієнтовано на вирішення актуальних проблем, таких як: відповідність змісту і якості вищої освіти вимогам економічної, політичної, соціальної та культурної сфери суспільства; забезпечення міжнародної солідарності і партнерства у сфері вищої освіти; збереження та посилення національного характеру освіти; організація та реалізація спільних міжнародних науково-дослідних проєктів; гуманітарно-культурне співробітництво тощо.

Тенденції останнього десятиліття пов'язані з розвитком інформаційно-комунікаційних технологій, зростаючим стратегічним значенням інтернаціоналізації. Підвищена увага приділяється рейтингу університетів і їх інституційному позиціонуванню. Сьогодні у всьому світі в галузі освіти склалася стійка тенденція до інтернаціоналізації й інтеграції.

Серед основних європейських програм та ініціатив у сфері освіти і навчання, що мають міжнародне спрямування, є такі: «Темпус», «Еразмус Мундус», «Жан Моне», «Молодь у дії», «Еразмус+» тощо. Дані програми виступають певним інструментом активізації та реалізації глобальної мети – перетворити Європейський Союз та його партнерів на світового лідера в освіті, а європейські університети – на ядро знань та інновацій. Участь вітчизняних закладів вищої освіти у даних освітніх програмах сприяє

побудові конкурентоспроможної освітньої та наукової системи в Україні [2; 3].

У листопаді 2021 року Україна планує підписати угоду про Асоціацію Україна – ЄС на саміті Східного партнерства у Вільнюсі.

Сьогодні серед головних цілей розвитку науки – розвиток міжнародного виміру наукових досліджень, а саме: посилення міжнародного обміну науковців; активне залучення фінансових засобів із закордонних джерел; просування результатів досліджень на зарубіжних ринках; кардинальне збільшення кількості публікацій у провідних зарубіжних наукових виданнях; посилення роботи кафедр і наукових колективів у міжнародній діяльності, особливо, в напрямі співробітництва з країнами Європейського Союзу, Дунайського регіону; подовження активної роботи щодо участі вітчизняних університетів у програмі Європейського Союзу «Горизонт–2020», яка дозволяє удосконалити виконання науково-дослідних та інноваційних проектів та підвищити їх ефективність.

Сучасні українські університети відкриті для іноземних студентів і підтримують різні форми їхньої участі у програмах підготовки бакалаврів, магістрів, докторантів, слухачів післядипломної освіти й курсів підвищення фаху чи перекваліфікації. Заклади вищої освіти працюють над збільшенням кількості іноземних студентів, що може дати змогу повною мірою реалізувати їх науковий та освітній потенціал, а також допоможе пізнати багату європейську історію та культуру в межах обмінів і особистого досвіду [4].

Таким чином, залучення закладів вищої освіти до міжнародної співпраці є важливим кроком до європейської та світової інтеграції України, розвитку демократичного, сильного та конкурентоспроможного суспільства. Забезпечити цю інтеграцію вітчизняної системи освіти в міжнародній освітній площині можливо завдяки ефективному функціонуванню міжнародного співробітництва.

Література. 1. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки [електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/rizne/2020/09/25/rozvitku-vishchoi-osviti-v-ukraini-02-10-2020.pdf> 2. Регламент (ЄС) № 1288/2013 Європейського Парламенту та Ради від 11 грудня 2013 року про встановлення «Erasmus+»: програма Союзу для освіти, підготовки, молоді та спорту. [електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2013:347:0050:0073:EN:PDF> 3. ЕРАЗМУС+. Керівництво до програми (Programme Guide). Version 1 (2019):24/10/2018. [електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mon.gov.ua/ua/tag/erazmus+>. 4. Міжнародна співпраця МОН України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mon.gov.ua/ua/tag/mizhnarodna-spivpratsya>

Секція 8

УДК 37.013.21

*Ковальська В. С.
м. Харків, Україна*

ЛІДЕРСЬКА КОМПЕТЕНТНІСТЬ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-ПЕДАГОГІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ГАЛУЗІ ЯК СУЧАСНИЙ ТРЕНД РЕФОРМУВАННЯ ЇХНЬОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

Процеси глобалізації й динамічні суспільно-політичні, економічні та культурні трансформації ХХІ століття зумовлюють гостру потребу в ґрунтовно освічених, інтелектуально сміливих та незаангажованих молодих і зрілих людях, здатних інноваційно мислити і діяти в умовах перманентних криз, успішно долати стан безсилості чи розгубленості перед викликами сьогодення, продукувати інноваційну й оптимістичну картину світу. Формування такої особистості – надмета сучасної системи вищої